

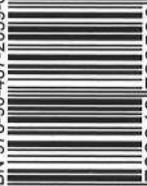
Rian Visser / Mark Baars
De leeuwenvechtster

Layla gaat met haar moeder op vakantie naar Afrika. Haar moeder wil foto's maken van leeuwen, maar Layla is vooral van plan om haar vader te zoeken. Ze heeft hem nooit ontmoet en haar moeder wil niet veel over hem vertellen. In het dorp hoort Layla dat hij de leeuwenvechter wordt genoemd. Maar waar is hij?

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2059-0

9 789048 720590

De leeuwenvechtster

Rian Visser

www.leesleeuw.be

boekenserie

lekker lang leesplezier

Z W I J S E N
BE

Rian Visser

De leeuwenvechtster

Tekeningen van Mark Baars

1. Sleutelgeheim Mirjam Oldenhave
2. Rifka en Susan: friends 4ever Annemarie Bon
3. Het spookpakje Thea Dubelaar
4. Picknick met kannibalen Stefan Boonen
5. De sneeuwstorm Elisabeth Marain
6. Dubbel Nul Drie ruikt onraad! Monique van der Zanden
7. Wist je dat? Piranha's Alain M. Bergeron
8. Stiekem op de brommer Anneke Scholtens
9. De leeuwenvechtster Rian Visser
10. Bont! Ruben Prins

Leesleeuw is een uitgave van Uitgeverij Zwijsen, de grootste educatieve uitgeverij in het basisonderwijs op het gebied van lezen. De producten van Zwijsen sluiten aan bij de leesmethodes en passen goed bij het leer- en denkniveau van kinderen. Andere uitgaven van Zwijsen zijn Rompompom en Maan Roos Vis.

© 2009 Tekst: Rian Visser

© 2009 Tekeningen: Mark Baars

Naar een verhaalidee van Tamay van Dompsteler

Ontwerp: masja mols grafisch ontwerp, Tilburg

Vormgeving: De Witlofcompagnie, Antwerpen

Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg

ISBN 978-90-487-2059-0

Voor België: Uitgeverij Zwijsen BE, Antwerpen

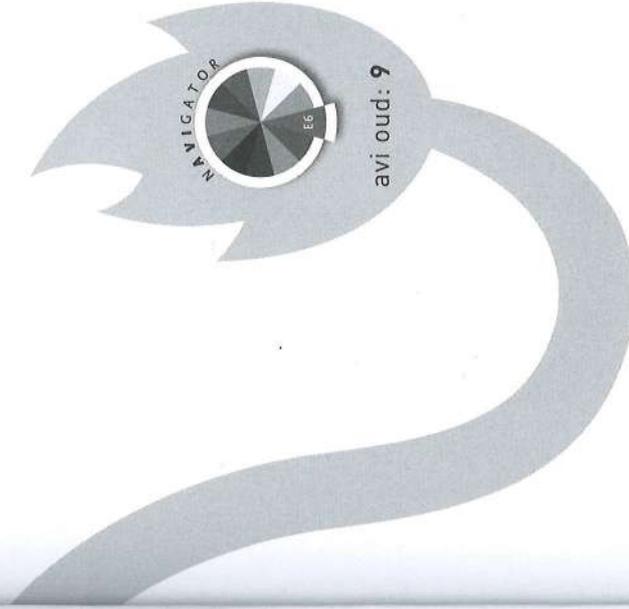
D/2015/191029

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hebt u vragen over Leesleeuw?

Bel dan de Leesleeuw-klantenservice:

03 205 94 94

LEESNIVEAU

AVI	S	3	4	5	6	7	P	
CLB	S	3	4	5	6	7	8	P

Uitgeverij Zwijsen B.V. is een imprint van de uitgeverij Zwijsen Group

Kijk ook eens op www.leesleeuw.be.

Kriebels

Layla's benen kriebelen; ze kan ze haast niet stilhouden. Al uren zit ze vast in haar stoel en ze zijn er nog steeds niet. Layla buigt wat opzij en tuurt naar buiten. Beneden is het donkerblauw van de oceaan en daarboven – zover ze kan zien – een helderblauwe lucht. Een ander vliegtuig trekt een lange, witte streep de andere kant op. In dat zilveren stipje zitten ook mensen. Misschien ook wel een meisje met onrustige benen ...

Naast Layla klinkt het zachte gesnurk van haar moeder Susan. Ze heeft een zwart, stoffen masker voor haar ogen en oordoppen in haar oren. Over haar benen ligt een deken. Het is fris in het vliegtuig, zodat de mensen beter kunnen slapen. Maar Layla slaapt het liefst als het warm is. Als het koud is, wil ze juist bewegen.

Ik heb zin om te rennen, zegt Layla in zichzelf. Ik wil de grond onder mijn voeten voelen en de wind in mijn haren.

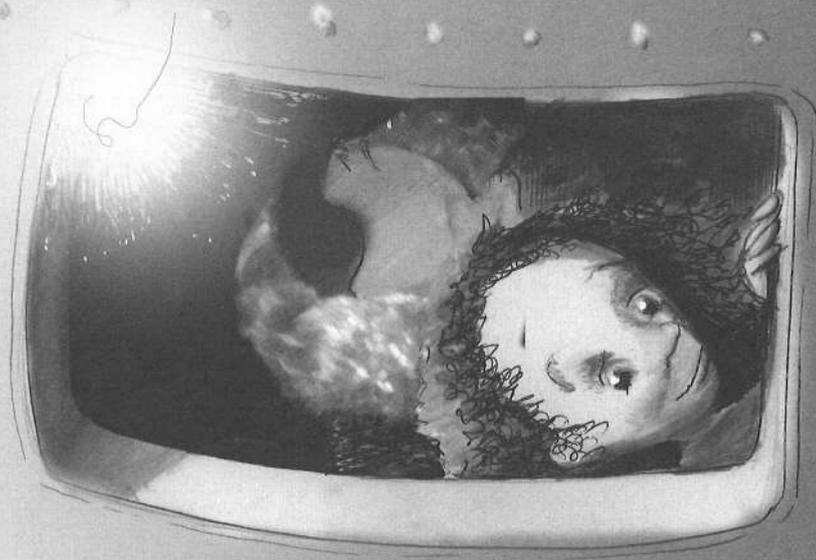
Van ver klinkt een zachte, lage stem: *Heb geduld, straks kun je rennen zoveel je wilt.*

Layla zucht. Het is net alsof er allemaal kleine beestjes in haar bloed zitten en door haar benen kriebelen. Ze probeert ze weg te jagen door met haar benen te draaien en te schoppen.

De stem klinkt weer: *Zeg tegen de beestjes dat ze stil moeten zitten. Jij bent de baas over je lichaam, niet zij!*

Layla gaat stil zitten.

'Koest!' zegt ze. 'Nu is het afgelopen!'

Het werkt. Haar benen worden zwaar en loom en dat voelt veel prettiger.

Layla pakt een fotoboek uit haar tas. Hoewel ze elk plaatje al wel honderd keer bekeken heeft, krijgt ze er nooit genoeg van.

Door het gangpad nadert een stewardess met een karretje.

Ze lacht Layla vriendelijk toe: 'Wil je wat drinken?'

'Tomatensap, graag.'

De stewardess schenkt het in en geeft haar het bekertje.

'Wat wilt u drinken?' Ze kijkt naar Susan, die nog steeds het zwarte masker draagt.

'Mam.' Voorzichtig duwt Layla tegen haar moeders arm.

'Zit stil!' gromt Susan.

De stewardess trekt geschrokken haar wenkbrauwen op.

'Ze probeert te slapen,' fluistert Layla.

'Ik kom straks nog wel even terug,' antwoordt de stewardess.

Layla bladert verder in het boek met foto's die haar moeder in Afrika heeft gemaakt. Er staan geen mensen op, alleen maar dieren. Er is wel een foto waarop enkel maar een arm te zien is. Layla slaat een bladzijde om. Ze stoot per ongeluk met haar elleboog tegen haar moeders arm.

'Sss ...' sist Susan.

Layla probeert zo stil mogelijk te zitten. Haar moeder is waarschijnlijk niet echt boos, maar ze wordt niet graag gestoord als ze slaapt. Net zoals leeuwen niet graag gestoord worden als ze eten. Layla begrijpt niet dat haar moeder per se wil slapen. Zelf is ze veel te opgewonden nu ze eindelijk naar Afrika gaat. Hoewel ze er nog nooit geweest is, komt ze er voor de helft vandaan. Haar vader is namelijk een

Afrikaan. Layla heeft hem nog nooit gezien. Hij heet Kwasi. Dat is bijna het enige wat haar moeder over hem wil vertellen. Ze vindt het maar een rare naam. Het woord *quasi* met een q betekent 'niet echt'. Maar volgens Susan is Kwasi een gewone Afrikaanse naam. En haar vader bestaat echt, want ooit was hij verliefd op haar moeder. En hij staat op die ene foto; nu ja, alleen zijn arm dan.

Layla bladert naar die foto van een leeuw in het gras.

N naast het dier is een lange, bruine arm te zien. Een slanke hand rust op de rug van de leeuw. Dit is de enige foto die ze van haar vader heeft.

Susan schuift haar zwarte masker omhoog en strekt haar benen.

'Heb jij wat te drinken gekregen?' vraagt ze.

Layla knikt: 'Jij sliep en gromde toen ze vroegen wat je wilde.' Susan lacht. Gelukkig, denkt Layla. Haar moeder is weer in een goede bui.

Layla bladert verder in het boek. Ze laat haar vingers over de foto van een paar welpjes glijden. Hij is zo scherp gedrukt dat ze de zachte haren van de leeuwjes bijna kan voelen. Wat zien ze er lief en pluizig uit!

Haar moeder kan goed fotograferen. Jammer dat ze niet meer foto's van haar vader gemaakt heeft. Layla begrijpt dat niet. 'Waarom staat Kwasi nooit op de foto?' vraagt ze. 'Ik was in Afrika om wilde dieren te fotograferen,' zegt Susan.

'Een paar foto's van Kwasi had je toch best kunnen maken,' vindt Layla.

Susan haalt haar schouders op. 'Ik dacht er gewoon niet aan.'

'Je had best eens aan je toekomstige kind kunnen denken,' klaagt Layla. 'Het is toch logisch dat ik mijn vader wil zien?'
'Ik wist toen nog niet dat ik zwanger was,' antwoordt Susan.
'Daar kwam ik later pas achter, toen ik thuis was.'

'Dus ik was een ongelukje?'

'Jij bent het mooiste ongeluk dat me overkomen is!' roept Susan. 'Je weet best dat ik heel blij met je ben.'

'Maar waarom heb je Kwasi nooit verteld dat ik geboren ben? Wilde hij geen kind?'

'Vast wel!' Susan kijkt Layla aan alsof dat het gekste idee is dat ze ooit gehoord heeft. 'Het probleem is dat ik hem niet kon bereiken. Ik schreef brieven, maar kreeg geen antwoord. Hij was weg en niemand wist waar hij was. Ik moest alleen voor een kind zorgen en had geen geld en tijd om terug naar Afrika te gaan om hem te zoeken.'

Iets in haar moeders blik vertelt Layla dat ze niet helemaal de waarheid spreekt.

Susan wijst naar het beeldscherm boven het gangpad waarop een landkaart en een vliegtuigje te zien zijn. 'Kijk, we zijn er al bijna.'

Layla knikt. Zoals gewoonlijk probeert haar moeder van onderwerp te veranderen als het over Kwasi gaat.

Nog eventjes en dan zijn ze in Afrika. Ze gaan naar hetzelfde gebied waar Susan een jaar of tien geleden deze foto's gemaakt heeft. Zal haar vader daar nog wonen? En wat zal hij ervan vinden dat hij een dochter heeft?

De leeuwenvechter

Met haar riem vastgesnoerd kijkt Layla door het vliegtuigraampje naar de kale toppen van een bergketen. Even later vliegen ze over een groen dal, waardoor een rivier kronkelt. Het land wordt vlakker en er zijn meer wegen en gebouwen te zien. Layla ziet de landingsbaan al. Ze dalen nu snel. Met een schokje raakt het toestel de grond. Ineens lijkt het alsof ze harder gaan, maar aan de vleugelkleppen ziet Layla dat ze juist afremmen. Snel minderen ze vaart en heel rustig taxiëert het vliegtuig naar een parkeerhaven.

De riemen mogen los en veel passagiers staan onmiddellijk op, pakken hun tassen en dringen in het gangpad. Layla wiebelt met haar benen. Ze wil zo snel mogelijk naar buiten om de Afrikaanse lucht op te snuiven. Zal het erg warm zijn?

'We moeten straks toch op de koffers wachten,' zegt Susan.
'Blijf nog maar even rustig zitten.'

Layla begrijpt niet dat haar moeder zo kalm is. Pas als het gangpad leegloopt, staat Susan op. Boven aan de vliegtuigtrap blaast de lucht als hete stoom in hun gezicht. Layla geniet en draait haar gezicht naar alle kanten.
'Kom, loop eens door,' zegt Susan.
Nu heeft haar moeder blijikbaar ineens haast.

Onder aan de trap haalt een bus de passagiers op om hen naar de aankomsthal te brengen, waar ze op hun koffers wachten. Daarna lopen ze langs de douane.

'Let je op of je iemand ziet met een bordje met onze namen?' vraagt Susan.

Layla knikt. Het is al de derde keer dat haar moeder het vraagt.

'Misschien komt Kwasi ons wel ophalen,' zegt Layla tegen beter weten in.

'Hij woont niet meer in het dorp,' zegt Susan. 'Tenminste, dat hebben ze me gezegd.'

'Heb je erover gebeld?'

'Nee, ik heb een mail gestuurd.'

'Misschien hebben ze je niet goed begrepen,' zegt Layla, 'want ze praten hier toch Engels?'

'Mijn Engels is anders prima,' zegt Susan.

De hal stroomt langzaam leeg. Wat gebeurt er als niemand ons op komt halen? denkt Layla.

Een slanke man rent de hal in. 'Miss! Miss!'

Terwijl haar moeder in het Engels met hem praat, bekijkt Layla zijn kleren. Hij draagt een felgroene, wijde blouse met een gevlekt patroon. De randen zijn afgezet met ingewikkeld borduursel.

Er was iets met de auto, begrijpt Layla. Met z'n drieën lopen ze de hal uit. De man tilt hun koffers achter in een terreinwagen en geeft Layla een hand.

'Kadir.'

Layla glimlacht. 'Layla.'

Kadir opent het portier en gebaart dat ze met z'n drieën voorin kunnen zitten. Hij neemt plaats achter het stuur en start de motor.

De asfaltweg verandert al snel in een zanderig, hobbelig pad. Het is broeierig warm. Layla zou best kunnen slapen als ze niet zo door elkaar werd geschud. Haar moeder probeert wat foto's van het landschap te maken, maar als de terreinwagen weer door een kuil hobbelt, bergt ze haar toestel op en veegt het zweet en stof van haar wangen. Daarna vraagt ze iets aan Kadir.

Hij gebaart naar de laadbak, waar naast de koffers een krat met flessen water staat. Susan reikt naar achteren en pakt drie flesjes.

Susan en Kadir praten in het Engels. Layla let goed op of ze haar moeder naar Kwasi hoort vragen, maar ze verstaat er niet veel van. Haar moeder lacht vrolijk.

'Gaan we vanmiddag al naar de leeuwen?' vraagt Layla.

'Morgen,' zegt Susan. 'Ik moet eerst een gids vinden die de weg kent en die een wapen mag dragen om te kunnen schieten als we aangevallen worden.'

'Kan Kadir niet met ons mee?'

'Hij is chauffeur,' zegt Susan. 'Ik weet niet of hij ook als gids werkt.'

Susan vraagt Kadir iets in het Engels.

'Ja, Kadir kan met ons mee. Maar we kunnen pas morgen gaan. Als we in het dorp zijn, is het donker.'

Jammer dat ze niet in het donker het reservaat in gaan, denkt Layla. Ze houdt van de nacht.

'Komen de leeuwen ook buiten het reservaat?' vraagt ze.

Susan knikt. 'Soms wel. Het natuurreservaat is een groot gebied waar de leeuwen beschermd worden, maar er staat geen hek omheen.'

Layla neemt het landschap in zich op. Langs de kant van de weg staan wat huisjes, een man sleutelt aan een bromfiets, een magere hond wroet in de grond, twee jongens klimmen in een boom ...

Zou haar vader ook in een klein huisje langs de weg wonen? Of woont hij in het dorpje waar ze nu heen gaan?

Stop met denken en ga slapen, klinkt een zachte, lage stem in Layla's hoofd. Het heeft geen zin om te piekeren over dingen die je nu niet te weten kunt komen. Wacht rustig af.

Maar ik wil zo graag weten waar mijn vader is, zegt Layla in gedachten.

Als je hem wilt vinden, moet je fit zijn. Probeer wat te slapen. Het is warm, antwoordt de stem.

Layla schuift onderuit. Misschien heeft de stem gelijk. Haar oogleden voelen zwaar.

Layla denkt aan de weinige dingen die Susan over haar vader verteld heeft. Kwasi kon dicht bij de leeuwen komen. Om de een of andere reden vielen ze hem niet aan. Hij stoeide met ze zonder gewond te raken; hij liep hooguit weleens een schram op. Door de dorpelingen werd hij daarom de leeuwenvechter genoemd, maar hij vocht niet echt met ze. Susan vertelde dat Kwasi een klein rond litteken op zijn linkerwang heeft. Een leeuwenkus, noemde Susan die plek. Layla's ogen zakken dicht. Ze denkt aan de bek van een leeuw vlak bij haar gezicht. Een leeuwenkus, denkt ze. Een leeuwenkus ... leeuwenkus ...

Simba

'Wakker worden!'

Zachtjes wordt er aan Layla's arm geschud. De terreinwagen staat stil voor een klein, houten huisje met een rieten dak.

'We zijn er. Kadir heeft onze spullen al in de hut gezet,' zegt Susan. 'Ga maar binnen kijken, dan loop ik even naar het kantoortje.'

Haar moeder wijst naar een groter gebouw. Layla hoopt dat Susan zal gaan vragen waar Kwasi is. Maar eigenlijk denkt ze dat haar moeder vooral wil weten waar de meeste wilde dieren zitten. Een tijdje geleden heeft Susan een belangrijke prijs gewonnen met haar dierenfoto's. Ze kreeg geld om op reis te gaan. Susan wil deze reis gebruiken om nieuwe foto's te maken voor een volgend fotoboek.

In de hut kijkt Layla om zich heen. Er staan twee houten bedden met matrassen erop en een tafeltje met twee stoelen. Tussen de bedden is een gammele kast met scheve planken. Kadir heeft hun koffers ervoor gezet.

Layla pakt haar slaapzak en legt hem op een van de bedden. Ze legt haar kleren op een plank en haar zaklamp onder haar kussen. Dan pakt ze het dagboek dat ze speciaal voor deze reis heeft gekocht. De lege koffer schuift ze onder haar bed. Buiten wordt het langzaam donker. Layla heeft geen idee hoe laat het is. Is het hier een paar uur vroeger of later dan thuis? De vliegreis heeft haar tijdsgevoel in de war geschopt. In elk geval is ze te opgewonden om te kunnen slapen.

Layla gaat met haar dagboek op bed liggen en leest wat ze gisteren geschreven heeft.

Morgen ga ik naar Afrika. Ik ga mijn vader zoeken. Ik mis hem. Maar kun je iemand missen die je nog nooit gezien hebt? Soms denk ik dat hij me roept. Dan hoor ik een zachte, lage stem tegen me praten. Mijn moeder zegt dat mijn vader niet weet dat ik besta. Dus hoe kan hij me dan roepen? Misschien is het een andere stem die ik hoor? Afrika is ver weg. Net als de stem. Morgen, antwoord ik, morgen kom ik naar Afrika.

Layla pakt haar pen. Dat schreef ze gisteren en nu is ze er. Op weg naar het dorpje heeft de stem opnieuw tegen haar gesproken, maar nog steeds klinkt hij ver weg. Waar is haar vader? Layla zal goed opletten of ze een man ziet met een leeuwenkus op zijn linkerwang.

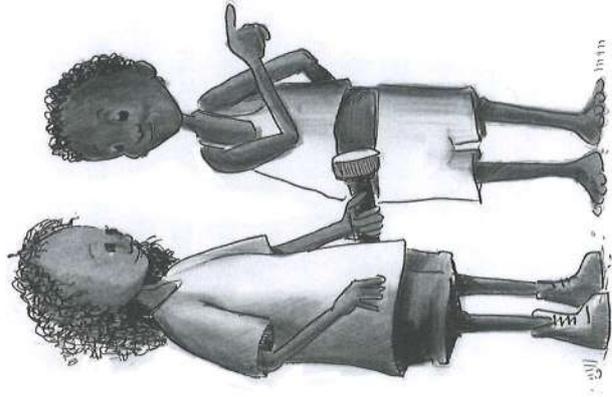
Layla denkt na. Wat zal ze vandaag opschrijven? Ze laat haar pen zakken.

Waar blijft haar moeder eigenlijk? Buiten de hut klinkt het geluid van stappen. Hooft Layla iemand ademen? Doodstil blijft ze luisteren. Is daar een mens of sluipt er een wild dier rond de hut?

Susan heeft gezegd dat ze zich geen zorgen moet maken over wilde dieren. De meeste dieren zijn bang voor mensen en blijven wel uit de buurt. Zolang ze in de hut blijft, kan haar niets gebeuren. Maar Layla kan niet binnen blijven. Iets drijft haar naar buiten. Ze klimt van haar bed en pakt haar zaklamp. Op haar tenen opent ze de deur.

In de lichtbundel ziet ze een paar andere hutjes. Alles lijkt stil. Er is geen mens of dier te bekennen, alleen in de verte klinken stemmen. Layla zet een paar passen buiten de hut. Komen de stemmen van links of van rechts? Ineens lijkt het alsof ze overal geluiden hoort. Misschien kan ze het best haar moeder opzoeken. Waar is het kantoor? Met grote sprongen rent Layla door het zand. Even staat ze stil om te luisteren. Is ze soms de verkeerde kant op gerend? In de bundel van haar zaklamp ziet ze alleen maar struiken. Een tak breekt af. Is daar iemand?

Layla wil zich omdraaien en terugrennen, maar plotseling ziet ze een jongetje. Hij draagt een korte broek en een T-shirt dat zo kort is dat ze zijn navel kan zien. Hij loopt op blote voeten.

'Hello,' zegt hij.
'Hallo,' antwoordt Layla. 'Weet jij misschien hoe ik bij het kantoor kom?'

'I don't know,' glimlacht het jongetje vriendelijk. Layla kijkt hem niet-begrijpend aan, totdat ze bedenkt dat hij Engels tegen haar spreekt.

'Ik zoek mijn moeder,' zegt ze langzaam. 'Mama.' Hij knikt en loopt voor haar uit het dorp weer in. Alle hutjes lijken op elkaar. Layla weet niet eens meer welke van haar is.

Bij een kleine hut blijft de jongen staan en wenkt. Binnen brandt een elektrisch lampje.

Layla heeft gehoord dat het dorp elektriciteit krijgt van een stuwmeer in de buurt, maar vaak zijn er storingen. Daarom heeft haar moeder een tas met een klein zonnepaneel meegenomen, zodat ze zelf haar laptop en telefoon kan opladen.

Een vrouw komt hen tegemoet. Twee kinderen – een jongen en een meisje – doen een spelletje met kleine steentjes. Ze laten ze steeds vallen, gooien er een in de lucht en rapen de andere zo snel mogelijk weer op. Het jongetje praat in een onbekende taal met de vrouw.

'Kwasi?' vraagt Layla.

De vrouw kijkt haar plotseling aandachtig aan en begint dan snel te praten. Layla verstaat er niets van, alleen het woord *simba* komt haar bekend voor. Dat betekent 'leeuw'. Zou

Kwasi opgegeten zijn door een leeuw?

Het jongetje wijst op zichzelf. 'Roy.'

Daarna wijst hij op haar en kijkt haar vragend aan.

'Layla.'

'Lala?' vraagt Roy.

Layla schudt haar hoofd en herhaalt haar naam net zo lang tot Roy hem goed uitspreekt. Er verschijnt er een grote glimlach op zijn gezicht. 'Layla!'

Layla glimlacht terug. Misschien wilde Roy haar graag aan zijn moeder laten zien. Want nu pakt hij haar hand en zegt: 'Your mum?'

Layla knikt: 'Mama.'

Roy neemt haar mee naar buiten en samen lopen ze tussen de hutjes door.

'You know Kwasi?' vraagt Roy.

Hij vraagt of ik Kwasi kent, begrijpt Layla. Ze wijst op zichzelf. 'No, Kwasi is my dad.' (Nee, Kwasi is mijn vader.) Roy wijst op zijn eigen borst. 'Kwasi is my dad.' (Kwasi is mijn vader.)

Nee! Boos schudt Layla haar hoofd. Hij begrijpt haar niet. Kwasi is háár vader, niet die van hem.

'Kwasi simba,' zegt Roy.

Layla schrikt. Zijn moeder had het ook al over simba. Zou Kwasi echt gedood zijn door een leeuw?

Roy brengt haar naar het kantoorrtje.

Binnen is ook een klein restaurant en daar vindt ze haar moeder aan een tafeltje achter haar laptop.

'Thank you,' zegt Layla.

Roy glimlacht en rent terug.

Grommen als een leeuw

'We kunnen hier wat eten,' zegt Susan. 'Heb je trek?'

Layla knikt.

Susan bestelt een soort oliebolletjes, die de mensen hier als ontbijt eten. Dat kan best, want volgens haar moeder is het thuis eigenlijk ochtend.

Layla neemt een hap van haar oliebol. 'Heb je het nog gevraagd?'

Susan knikt. 'We kunnen morgen het reservaat in. Ik heb een terreinwagen geregeld en Kadir gaat mee als gids.'

'Ik bedoel of je gevraagd hebt of Kwasi hier nog woont,' zegt Layla.

Haar moeder typt iets op haar computer. 'Nee, dat komt nog wel. We zijn hier nog een week.'

Layla zucht. Een week is best kort. Is haar moeder dan helemaal niet nieuwsgierig om Kwasi terug te zien?

'Morgen vraag je het, hè?'

Haar moeder geeft geen antwoord, maar tuurt naar haar beeldscherm.

'Wat doe je?' vraagt Layla.

'Ik ben een paar foto's aan het bewerken.' Susan kijkt op.

'Eet maar door, dan gaan we zo samen naar onze hut. Ik wil niet dat je 's nachts alleen door het dorp loopt. Je hoeft niet bang te zijn, hoor, maar het schijnt dat er af en toe leeuwen in het dorp komen. Gisternacht is er een geit doodgebeten.'

'Spannend,' zegt Layla. Ze denkt aan het geluid dat ze hoorde buiten haar hut. Zou dat een leeuw geweest zijn?

Susan klapt haar laptop dicht. 'Kom, we gaan. Jij moet slapen.'

'Als er vannacht een leeuw in het dorp is, maak je mij dan wakker?' vraagt Layla.

Susan schudt haar hoofd. 'Ik geef je een slaappil. In het vliegtuig heb je helemaal niet geslapen. Je hebt een goede nachtrust nodig om morgen uitgerust op safari te gaan.'

Terwijl ze samen teruglopen, schijnt Layla met haar zaklamp. 'Slim dat je die hebt meegenomen,' zegt Susan. 'Dat is om de leeuwen bang te maken,' zegt Layla.

Susan glimlacht. 'Er komen vast geen leeuwen, maar ik wil toch niet dat je alleen naar buiten gaat. Was je meteen naar het kantoor gekomen?'

Layla schudt haar hoofd. 'Ik ben bij een jongetje thuis geweest. Hij heet Roy. Volgens mij weet hij iets over Kwasi, maar ik verstond hem niet helemaal.'

Susan slaat een arm om Layla heen. 'Je bent echt van plan om je vader te zoeken, hè? Stel je er nu maar niet te veel van voor. Kwasi is ... ik bedoel, hij ...'

Susan maakt haar zin niet af, maar voelt aan de deur van de hut. 'Had je niet afgesloten toen je wegging?'

'Nee, vergeten,' bekent Layla. 'Wat wilde je nu over Kwasi zeggen?'

'Niets.' Susan kijkt naar de koffers. 'Mijn fototoestel ligt er gelukkig nog.'

Zoals gewoonlijk begint Susan over een ander onderwerp als Layla meer over haar vader wil weten.

'Roy vertelde iets over Kwasi en simba,' zegt Layla. 'Simba betekent toch leeuw?'

'Hoe oud is Roy?' vraagt Susan, terwijl ze haar fototoestel uit haar tas haalt en op tafel legt. Ze draait er een infrarode lens in waarmee ze in het donker foto's kan maken.

'Ik denk een jaar of acht,' antwoordt Layla, terwijl ze in haar slaapzak kruipt.

Even later liggen ze allebei op hun rug.

'Slaap je nog niet?' vraagt Susan.

'Nee, ik kan niet slapen. Wil je een verhaal vertellen?' vraagt Layla. 'Over toen je hier was met Kwasi?'

'Tja, vooruit,' zegt Susan. Ze draait haar gezicht naar Layla.

'Je vader en ik maakten eens een safaritocht van enkele dagen. We trokken steeds dieper de wildernis in. Elke avond zetten we onze tent op en maakten een vuur om de wilde dieren op een afstand te houden. Op een avond zaten we samen naast de tent. We keken hoe de zon langzaam onderging en de hemel rood kleurde. In de verte hoorden we een leeuw brullen. Eerst brulde hij hard en daarna gromde hij een paar keer. Ook het gegrom was goed te horen, dus hij was niet ver weg.'

We luisterden een tijdje. Plotseling ging Kwasi rechtop zitten, duwde zijn borstbeen naar voren en brulde terug. Daarna gromde hij; dat kon hij heel goed. Het klonk net als een echte leeuw.'

Layla glimlacht. Haar moeder heeft al vaker verteld dat haar vader goed leeuwen kon imiteren.

'Het bleef even stil en toen begon de leeuw weer te brullen,' vertelt Susan. 'Kwasi brulde terug; daarna klonk de leeuw weer. Dit ging een tijdje door. Ik kon geen verschil horen tussen het gebrul van de leeuw en dat van Kwasi.'

Susan zwijgt.

'Vertel nu verder,' zegt Layla.

'Meer is er niet te vertellen,' zegt Susan.

Layla gelooft er niets van. 'Ik kan nog niet slapen,' zegt ze.

'Als je niet verder vertelt, blijf ik wakker en ga ik straks naar buiten.'

'Niets daarvan!' Susan draait op haar zij. 'Goed, ik vertel nog wel een klein stukje. Toen het donker was, gingen Kwasi en ik slapen. We hadden takken van doornstruiken gekapt en rond onze tent gelegd om ons te beschermen. Kwasi was nooit bang, maar ik voelde me veiliger als de wilde dieren niet zomaar mijn tent konden binnenkomen.

Midden in de nacht werd ik wakker van het hoge, blaffende geluid van hyena's. Toen ik Kwasi wilde aanstoten, bleek zijn slaapzak leeg. Ik riep zijn naam, maar er kwam geen antwoord.

Verstijfd van schrik ging ik rechtop zitten. Ik deed mijn zaklamp aan. Misschien is Kwasi al buiten om de dieren weg te jagen, dacht ik nog. Dan zou ik snel enkele geweerschoten horen. Maar toen ik met de zaklamp rondscheen in de tent, ontdekte ik dat Kwasi's geweer nog naast zijn slaapzak lag. Ook zijn zaklamp lag er. Hij was met lege handen in het donker naar buiten gegaan.

Omdat ik niet kon schieten, liet ik het geweer liggen en kroop met de zaklamp de tent uit. Zes groene ogen lichtten op in het donker. Toen ik erop scheen, verdwenen de hyena's in de duisternis.

Opnieuw riep ik Kwasi. Hij riep niet terug. Tenminste niet met zijn eigen stem. Wel klonk vanuit de verte het gebrul van een leeuw.'

'Wat heb je toen gedaan?' vraagt Layla.

'Omdat ik me het veiligst voelde in de tent, besloot ik weer naar binnen te gaan. Een uur later kwam Kwasi terug. Hij was bezweet en rook naar leeuwen. Op mijn vragen gaf hij geen antwoord, maar hij bromde en gromde wat.

Ik kon niet meer slapen. Toch moet ik even ingedommeld zijn. Toen het licht was, wakte Kwasi me met een warme kop koffie die hij op het houtvuur gemaakt had. De gebeurtenissen van die nacht leken een nare droom. Toen ik Kwasi ernaar vroeg, zei hij dat hij de hele nacht in de tent geweest was.'

'Dus je had het maar gedroomd?' vraagt Layla.

'Natuurlijk,' antwoordt Susan.

Leeuwin op jacht

De terreinwagen hobbelt over de stoffige weg. Susan zit voorin naast Kadir. Layla en Roy zitten achterin. Tot haar verbazing is de jongen ook meegegaan.

'Hij is het hulpje van Kadir,' zegt Susan, als ze ernaar vraagt. Waar kan zo'n kleine jongen nu mee helpen, denkt Layla. Maar ze vindt het best gezellig dat hij meegaat.

'Heb je vannacht nog een leeuw gehoord?' vraagt Layla aan haar moeder.

'Nee,' Susan kijkt naar het scherm van haar fototoestel.

'Kijk maar goed om je heen, want hier kunnen best leeuwen zitten.' Ze legt haar fototoestel even op schoot en kijkt naar het landschap dat steeds groener wordt.

'We komen in de buurt van de rivier,' vertelt Susan. 'Allerlei dieren, zoals gazellen, zebra's, buffels en giraffen, gaan daarheen om te drinken. Als de leeuwen zich in het hoge gras verstoppen, hoeven ze alleen maar te wachten tot hun eten voorbijkomt. Over een tijdje begint de regentijd. Dan is er overal water en wordt het voor de leeuwen moeilijker om te jagen.'

Roy zegt iets tegen Kadir. Onmiddellijk zet hij de terreinwagen stil. Susan tilt het fototoestel voor haar gezicht en tuurt strak in de richting van een rots.

'Wat zei hij?' vraagt Layla.

'Ssst!' sist Susan. 'Niet zo hard praten. Roy heeft een leeuw horen brullen.'

Een tijdje luisteren ze muistil met z'n allen. Een paar vogels fluiten en er klinkt geritsel in de struiken. Ineens hoort

Layla een brul, gevolgd door zacht gegrom. Kadir stuurt de terreinwagen stapvoets door het hoge gras langs de rivier, totdat ze op een heuvel staan vanwaar ze het hele gebied kunnen overzien.

Roy wijst. Aan de overkant van de rivier steken twee oren boven het gras uit. Layla stoot haar moeder aan, die meteen haar fototoestel richt.

'Het is een leeuwin,' fluistert Susan.

Verderop ziet Layla nog twee oren.

'Ik denk dat een groepje leeuwinnen samen op jacht is,' fluistert Susan. 'Ze verstoppen zich, zodat ze ongemerkt een prooi kunnen besluispen.'

'Waarom brulden ze?' fluistert Layla terug.

'Dat waren niet deze leeuwinnen, maar een leeuw. De mannen jagen niet. Ze brullen om hun territorium te bewaken of om hun wijfjes terug te roepen. Hij zal hier wel ergens in de buurt zitten. Als de vrouwen een prooi gevangen hebben, komt hij eten.'

'Waarom jaagt hij zelf niet?' vraagt Layla. 'Een leeuw is toch veel groter en sterker dan een leeuwin?'

'Hij is niet snel genoeg,' fluistert Susan. 'De leeuwinnen proberen hun prooi eerst te besluispen en dan te verrassen. Een leeuw is te groot en valt te veel op met zijn grote manen. En bovendien is hij veel te onhandig. Daarom laat hij de vrouwtjes jagen.'

Layla glimlacht. 'Zie je wel dat vrouwen beter zijn!'

Susan knikt. 'Maar zodra de vrouwtjes een prooi gevangen hebben, eist het mannetje die op om als eerste te kunnen eten. Pas als de leeuw genoeg gegeten heeft, zijn de vrouwen en kinderen aan de beurt.'

'Belachelijk!' roept Layla.

Als Susan een wijsvinger op haar lippen legt, dempt ze snel haar stem. 'Waarom jagen die leeuwinnen de leeuw niet weg als hij toch niets doet?'

'Ssst!' fluistert Susan. 'Nu even stil zijn, want er gaat iets gebeuren. Kijk, de achterste leeuw sluipt weg.'

Roy wijst naar links. Op de oever aan de overkant van de rivier loopt een kudde buffels. Ze zijn op weg naar het water om te drinken. Ze lijken de roofdieren in het hoge gras niet te ruiken. Een van de leeuwinnen sluipt weg.

'Het zijn er vier,' fluistert Susan. 'Kijk, daar achter die struik ligt er ook nog een.'

Met hun kop omlaag sjokken de buffels naar het water en beginnen te drinken. Tussen de grote dieren lopen een paar jongen. Ze blijven in het midden van de kudde, omdat ze daar het veiligst zijn.

Een leeuw sluipt langzaam dichterbij. Gespannen kijkt Layla toe.

'Waarom wachten ze zo lang met aanvallen? Straks gaan de buffels weer weg.'

'Die grote buffels zijn veel te gevaarlijk. Ze kunnen hard trappen en hebben scherpe hoorns. Als de leeuwinnen aanvallen, zoeken ze het liefst een zwak of jong dier dat ze makkelijk omver kunnen werpen.'

Terwijl Susan haar foto toestel op de rechterkant van de kudde richt, waar de leeuwen zijn, stoot Roy Layla weer aan. Hij wijst naar links, waar een klein buffeljong aan de oever van de rivier staat te drinken. De leeuw is achter de kudde geslopen en nadert het jonge dier. Maar plotseling springt er iets uit het water!

Stroppers in de buurt

'Mam, een krokodil!' roept Layla.

Susan draait haar lens naar het buffeljong, dat door een krokodil in het water getrokken wordt. Meteen rent de buffelkudde weg. Het kleine dier vecht in zijn eentje tegen de krokodil. De leeuwinnen komen dichterbij en werpen zich met z'n drieën op het jong. Terwijl de krokodil aan zijn poot hangt, trekken de leeuwinnen aan de buffelnek.

'Wat zielig!' roept Layla. Ze durft bijna niet te kijken naar de worsteling van de kleine buffel. Soms lijkt de krokodil te winnen en verdwijnt het jong bijna in het water. Maar het volgende moment lijken de leeuwinnen sterker en trekken ze het jong samen op de kant.

'Klik, klik, klik,' doet het foto toestel van haar moeder.

Layla wendt haar blik af. Roy heeft een grote glimlach op zijn gezicht. Hij lijkt te genieten van het gevecht.

'Kunnen we niets doen om het jong te helpen?' fluistert Layla.

Susan schudt haar hoofd. 'Dit is de natuur. Buffels eten gras en leeuwen eten buffels. Roofdieren moeten doden om te kunnen leven.'

'Kijk nu!' fluistert Susan.

De leeuwinnen hebben het buffeljong op de kant getrokken. De krokodil zwemt weg.

'Hij leeft nog,' zegt Layla.

Ze kijken hoe het buffeljong wanhopig probeert los te komen uit de kaken van een leeuw. Enkele buffels komen

terug. Een grote stier rent op de leeuwinnen af en stoot met zijn hoorns naar een leuwin. Ze vliegt wel een paar meter door de lucht en landt dan met een plof op de grond.

De andere leeuwinnen laten het jong geschrokken los. Snel gaat het staan en verdwijnt tussen de poten van de grote buffels veilig naar het midden van de kudde. Layla ziet het nu niet meer.

'Wat een gevecht,' zucht Susan. Ze laat haar fotoestel zakken.

Layla knikt tevreden. 'En de buffels hebben gewonnen.'

Opgewonden praat Susan met Kadir. Het wordt te warm voor de leeuwinnen om opnieuw te jagen, begrijpt Layla. Ze zullen in de schaduw gaan slapen en pas vanavond weer op zoek gaan naar een prooi. Kadir wil terugrijden naar het dorp. Maar Susan vraagt of ze nog een stukje verder kunnen rijden. Diep in het oerwoud wonen een paar Afrikaanse stammen. Ze leven van hun geiten en koeien. Hun kleine dorpjes heten boma's. Susan hoopt dat ze daar misschien wat mooie foto's mag maken.

Maar Kadir aarzelt. Hij vertelt dat de bewoners zich niet graag laten fotograferen. Bovendien is de weg naar de boma's heel slecht.

Terwijl Layla probeert om het gesprek – dat in het Engels gaat – te volgen, klimt Roy op het dak van de terreinwagen. Hij komt weer naar beneden en zegt iets tegen Kadir. Onmiddellijk keert hij de auto en hobbelt verder over de zandweg.

'Gaan we toch verder?' vraagt Layla aan haar moeder.

'Een klein stukje,' antwoordt Susan, 'want Roy heeft een

paar gieren in de lucht gezien. Dat betekent dat er een prooi ligt. De vogels wachten tot ze de resten kunnen opeten. Kadir wil kijken of er misschien stropers aan het werk zijn geweest. De stammen die in het reservaat wonen, mogen wel vee hoeden maar geen wilde dieren doden.'

Als de terreinwagen stopt, stappen Kadir en Roy uit. Kadir neemt zijn geweer mee en controleert of het geladen is.

Als Layla hen wil volgen, houdt Susan haar tegen. 'Wij blijven hier, want het is te gevaarlijk om zomaar rond te lopen.'

'Je zei zelf dat het voor de leeuwen nu te warm is om te jagen,' zegt Layla.

'Je kunt ook een buffel of een olifant tegen het lijf lopen,' antwoordt Susan. 'Het is hier geen kinderboerderij.'

Kwaad ziet Layla hoe Roy en Kadir in de struiken verdwijnen. Waarom mag Roy wel mee? Hij is nog jonger dan zij!

Als Kadir en Roy terugkomen, praten ze opgewonden. Op de plek waar de gieren zaten te wachten, hebben ze een dode leeuw gevonden. Er staken giftige pijlpunten uit haar vel en er waren voetafdrukken van mensen te zien. Misschien heeft de leeuw een geit van een stam gedood en hebben ze haar daarom opgejaagd. Kadir en Roy denken dat ze welpen heeft, want ze zagen sporen van jongen.

'Wie moet daar dan voor zorgen?' vraagt Layla.

'Misschien een andere leeuw,' zegt Susan.

'Of de vader?' zegt Layla.

Susan schudt haar hoofd: 'Leeuwenvaders zijn daar niet geschikt voor.'

Kadir keert de terreinwagen.

'Gaan we niet naar die stam?' vraagt Layla teleurgesteld.

'Nee, Kadir brengt ons terug. Misschien gaat hij daarna nog lopend terug om naar meer sporen te zoeken,' antwoordt Susan.

Boos staart Layla voor zich uit. Stiekem hoopte ze haar vader bij zo'n Afrikaanse stam in de wildernis te vinden. Het lijkt wel alsof haar moeder helemaal niet haar best doet om Kwasi te zoeken!

Vond Susan hem misschien ook ongeschikt als vader? Zou hij – net als een leeuwenvader – niet voor zijn kind willen zorgen? Misschien wist haar moeder al in Afrika dat ze zwanger was, maar heeft ze het Kwasi expres niet verteld!

Steeds vaker denkt Layla dat haar moeder een geheime reden heeft om Kwasi niet te willen zoeken. Misschien wilde ze Layla liever alleen opvoeden? Of zou er iets met Kwasi aan de hand zijn?

Een halfbroer

In het dorp parkeert Kadir de terreinwagen voor het kantoorje. Roy rent naar huis en ook Kadir neemt afscheid.

'Zullen we wat gaan eten?' vraagt Susan aan Layla.

Layla heeft nog niet echt honger. Vanmorgen heeft ze nog een paar olieballen opgegeten. Als ze eet, schrokt ze vaak als een wild dier haar buik helemaal vol. Daarna kan ze lange tijd zonder eten. Net als een leeuwin ...

'Ga je eerst mee naar Roys moeder?' vraagt Layla. 'Misschien weet zij waar Kwasi is.'

Susan trekt haar wenkbrauw op. 'Ik heb het vanmorgen al op het kantoorje gevraagd. Het schijnt dat hij hier af en toe komt, maar niemand weet waar hij woont. Sommigen denken dat hij bij een stam in het reservaat leeft. Maar anderen zeggen dat hij naar de stad gegaan is. Veel mannen gaan daarheen om werk te zoeken.'

'En dat vertel je nu pas!' roept Layla boos uit. 'We hadden vandaag met de terreinwagen naar een stam kunnen gaan om hem te zoeken!'

'Dat kan niet,' antwoordt Susan, 'want die stammen wonen heel afgelegen. Je moet dwars door de wildernis rijden en daar kan een terreinwagen niet komen.'

'Kunnen we er niet naartoe wandelen?' vraagt Layla.

'Dat is veel te gevaarlijk,' zegt Susan, 'en bovendien is het reservaat heel groot. Eigenlijk kan Kwasi overal zijn. Hij kan zelfs wel dood zijn. Ik denk niet dat we veel kans hebben om hem te vinden.'

Layla wil haar moeder niet geloven. Iets zegt haar dat haar vader heel dichtbij is. Ze moet en zal hem vinden!

'Volgens mij weet Roy waar Kwasi is,' zegt Layla, 'maar ik kan hem niet verstaan. Ga nu mee. Zijn hut is vlakbij.'

'Goed dan,' zegt Susan.

Even later staan Layla en haar moeder voor het huize van Roy. 'Hello!' roept Susan.

Roy komt naar buiten, samen met zijn moeder. Susan stelt haar een paar vragen. Layla begrijpt dat ze vraagt of Kwasi haar man is. De vrouw schudt haar hoofd en roept naar binnen. In de deuropening verschijnt een man.

Layla ziet meteen dat dit Kwasi niet kan zijn. De man is klein, heeft stevige armen met dikke polsen en geen littekens in zijn gezicht. Alleen op zijn linkerknie ontdekt Layla een grote streep.

De man glimlacht vriendelijk terwijl Layla hem uitvoerig opneemt. Susan praat met hem in het Engels. Herhaaldelijk klinkt de naam Kwasi. De man gebaart naar de wildernis, maar de vrouw wijst een paar keer naar de hoofdweg die naar de grote stad loopt. Roy zegt ook af en toe iets, tot de vrouw hem naar binnen stuurt. Layla verstaat er niet veel van.

Susan legt een hand op haar schouders, bedankt de ouders van Roy en trekt Layla zachtjes met zich mee.

Samen lopen ze terug naar het restaurant. Layla schopt een tak weg. 'Wat zeiden ze?'

'Hetzelfde als ik al eerder gehoord heb: ze kennen Kwasi wel maar ze weten niet waar hij is.'

'Kwasi is dus niet de vader van Roy,' zegt Layla.
'Ze zeiden van wel,' zegt Susan. 'Dat is wel vreemd, hè? Als dat echt waar is, is Roy een halfbroertje van jou.'
'Heeft Roys moeder dan nu een andere man?'
Susan glimlacht. 'Soms zijn dingen niet zo eenvoudig als ze lijken. Die vrouw is niet Roys moeder maar een tante. Roys moeder is gestorven.'
'Als Kwasi Roys vader is, waarom zorgt hij dan niet voor zijn zoon?' vraagt Layla.
Susan haalt haar schouders op. 'Ze weten niet waar hij is, dat zei ik toch al. Heb je honger? Weet je al wat je wilt eten?'
Zoals gewoonlijk begint haar moeder weer over iets anders om haar af te leiden, denkt Layla. 'Vertelden ze wanneer Kwasi verdwenen is?'
'Al heel lang,' antwoordt Susan terwijl ze de deur van het restaurant opendruwt. 'Weet je, die vrouw wilde er eigenlijk niet over praten.'
Net als jij, denkt Layla.
Susan gaat aan een tafeltje zitten. 'Wat wil je eten?'
'Niets,' zegt Layla. 'Ik wil eerst precies weten wat ze zeiden.'
Susan zucht: 'Toen Roy over Kwasi sprak, had ik het idee dat hij hem af en toe zag. Maar zijn tante beweerde dat Kwasi al een jaar of acht spoorloos verdwenen is. Iedereen zegt iets anders. Ik weet het echt niet.'
Layla knikt. Dit keer gelooft ze dat haar moeder de waarheid spreekt.

Op rooftocht

Layla is al uren wakker. Nadat ze in het restaurant gegeten hadden, moest ze van haar moeder een uurtje op bed gaan liggen. Het was warm en Layla vond het best lekker om even een dutje te doen.
Maar nu is het midden in de nacht en Layla is klaarwakker. Thuis is ze ook vaak 's nachts wakker en dan heeft ze zin om op te staan. In het donker lijken gewone dingen veel spannender. Het liefst zou Layla naar buiten gaan om te wandelen in de koele lucht.
Maar dat mag niet, want Susan vindt de duisternis gevaarlijk. Ze is bang dat er dan enge dingen gebeuren. Maar als je een tijdje aan het donker gewend bent, zie je best veel. Zeker als de maan schijnt. En een groot voordeel is dat je jezelf goed kunt verbergen.
In het bed naast haar klinkt het luide gesnurk van haar moeder. Buiten ruist de wind en in de verte mekkert een geitje.
Layla spitst haar oren. Het lijkt alsof er iemand ademt aan de andere kant van de dunne, houten wand van hun huisje. Onmogelijk, denkt Layla. Zelfs al was daar iemand, dan nog zou ze dat door het gesnurk van haar moeder niet kunnen horen. Layla probeert te slapen, maar dat lukt steeds slechter. Het lijkt alsof iemand haar zachtjes roept om naar buiten te komen.
Geruisloos wringt Layla zich uit haar slaapzak en sluipt naar de deur. Langzaam verschuift ze de grendel.

Een vreemde, zoete geur dringt haar neusgaten binnen. Is het van een dier? Het ruikt bekend en toch ook vreemd. Layla doet haar schoenen aan, gaat naar buiten en trekt de deur zachtjes achter zich dicht. Weer is er geen levend wezen te bekennen. Behoedzaam sluipt ze door het dorp. De hutjes staan donker en stil bij elkaar in het maanlicht. Layla voelt zich onweerstaanbaar aangetrokken om op onderzoek uit te gaan. Ze sluipt van hutje naar hutje, steeds dichterbij het veldje waar de geiten staan. Het is er donkerder dan in de rest van het dorp, omdat de bomen het maanlicht tegenhouden. Plotseling blijft Layla stokstijf staan.

Een paar goudgele ogen staren haar vanuit het donker aan. De ruimte tussen de twee lichijes is groot. Dat moet een flink beest zijn, denkt Layla. Als ze haar hoofd draait, ziet ze nog een paar ogen. Opnieuw ruikt ze die vreemde, zoete lucht, maar nu nog sterker.

Ineens beseft ze dat ze omringd is door leeuwinnen. Ze heeft ze nog nooit eerder van zo dichtbij gezien en geroken. Toch weet ze het zeker. En vreemd genoeg voelt ze helemaal geen angst.

Layla zakt op handen en knieën, zodat ze net zo laag is als de leeuwinnen. Ze hoopt dat de dieren haar dan niet als een bedreiging zullen zien. Langzaam kruipt ze verder, terwijl ze blijft kijken naar de ogen van de leeuwin links van haar. De ogen vernauwen zich en Layla begrijpt dat ze niet dichterbij mag komen. Ze maakt zich nog kleiner en wacht af. De geiten in het veldje zijn wakker en drentelen nerveus heen en weer. Af en toe mekkert er een zachtjes. Layla is

bang dat er mensen wakker zullen worden, maar het blijft stil.

Plotseling voelt ze een vlaagje wind. Er klinkt woest gegrom en een geitje begint hard en schel te mekkeren. Stof prikt in Layla's neus.

Het gevecht duurt maar kort. Layla richt zich op en ziet hoe de leeuwinnen hun prooi meeslepen door een gat in de omheining.

Voordat Layla beseft wat ze doet, gaat ze achter de leeuwinnen aan. Soepel wringt ze zich door het gat en rent de wildernis in. Ze springt over een kuil, ontwijkt een boomstronk en bukt voor een tak. Steeds verder rent ze. Achter haar wordt het dorp wakker. Iemand schreeuwt iets en er wordt met lampen geschenen. Maar Layla en de leeuwinnen rennen dieper het oerwoud in. Ze verbergen zich in de schaduw van een struik.

Layla ruikt bloed. De leeuwinnen hebben het geitje doodgebeten. Met hun scherpe tanden scheuren ze de buik open en slurpen de inhoud naar binnen. Layla durft er haast niet naar te kijken. Ze heeft nog nooit een dood dier van zo dichtbij gezien! Achterruit kruipend zoekt ze een struik om zich achter te verstoppen. Maar ineens klinkt er gebrul achter haar. Layla verstijft en de leeuwinnen wijken achteruit. In het donker doemt een groot dier op: het is een leeuw!

Zijn machtige manen staan wijd uiteen en doen hem nog groter lijken. Beheerst begint de leeuw van de dode geit te eten. Waarom doen de leeuwinnen niets? Zij hebben de prooi toch gevangen?

Pas als de leeuw genoeg gegeten heeft, mogen de leeuwinnen weer bij de prooi komen. De leeuw sjokt weg. Vanuit het dorp klinken stemmen. Layla denkt dat ze haar naam hoort. Ze moet terug!

Als Layla onder haar struik vandaan kruipt, hoort ze nog een stem. Een zachte, lage stem die uit de wildernis lijkt te komen. Ook deze stem roept haar.

Layla aarzelt: welke kant zal ze op gaan? Dit is haar kans om in haar centje de wildernis te verkennen. Morgen zit ze weer opgesloten in de terreinwagen. Haar moeder zal niet toestaan dat ze uitstapt en bij een wild dier in de buurt komt.

Besluiteloos loopt Layla in kleine cirkels, totdat ze haar richtingsgevoel kwijt is. Ze weet alleen nog dat ze moet opschieten, want iemand roept haar met steeds dringender stem.

Met soepele pas rent Layla het donker in. Gaat ze richting het dorp of er juist vandaan? Ze weet het niet. Ze volgt gewoon de stem die haar het hardst roept.

Goudgele ogen

Eerst rent Layla zo hard als ze kan, maar na een tijdje gaat ze over in een langzamer tempo dat ze uren kan volhouden. Ze steekt de rivier over, volgt hem een tijdje, en rent dan een groene vallei in, die na een tijdje overgaat in een dichtbegroeid woud. Regelmatig moet ze bukken om onder takken door te kruipen of een andere route kiezen omdat de begroeiing te dicht is. Maar geen moment twijfelt ze eraan welke kant ze uit moet. Ze volgt gewoon de zachte, lage stem die haar roept. Ineens houdt Layla haar pas in, omdat de weg versperd wordt door een soort wal. Bovenop vormen door elkaar gestoken takken een muurtje. Het lijkt door mensenhanden gemaakt. Zou ze bij een dorpie terechtgekomen zijn? Maar waar zijn de mensen en hun geiten en koeien? Layla steekt haar neus in de lucht en draait haar hoofd om van alle kanten geluiden en geuren te kunnen opvangen. Ze ruikt leeuwen, maar ziet ze niet. Omdat ze de stem niet meer hoort, blijft ze een tijdje doodstil zitten en wacht af. Er gebeurt helemaal niets. Langzaam maakt Layla een omtrekkende beweging. Ze ziet dat de wal maar enkele meters breed is. Hier kan geen groep mensen wonen. Misschien is ze op het hol van een beest gestuit?

Zachtjes sluipt Layla verder. Het pad dat ze volgt, komt uit bij een rots die bestaat uit een berg grote stenen met spleten ertussen. Ze klimt van steen naar steen tot ze aan de andere kant van de rots staat.

Sommige spleten zijn zo breed dat Layla gemakkelijk naar binnen kan kruipen. Nieuwsgierig steekt ze haar hoofd tussen twee stenen.

'Grrr!' Een laag en diep gegrom klinkt uit de spleet. Geschrokken deinst Layla achteruit en blijft dan staan. Als ze op de vlucht slaat, zal het dier zeker achter haar aan komen en de kans is groot dat het sneller kan rennen dan zij. Langzaam zet Layla nog een paar passen naar achteren. Twee goudgele ogen staren haar vanuit de spleet aan. 'Rustig maar,' zegt Layla. 'Sorry dat ik je stoorde. Ik wist niet dat je hier zat.'

De ogen lijken zich iets te vernauwen. Luistert het dier naar haar?

Op kalme toon praat Layla verder. 'Heb jij me geroepen? Ik ben er. Ben ik misschien iets te vroeg of te laat? Kom je tevoorschijn, zodat we kennis kunnen maken?'

Layla gaat op haar hurken zitten, maar zorgt dat ze niet dichterbij komt. Ze maakt zich klein, zodat het dier begrijpt dat ze geen kwaad wil doen.

De ogen worden wat groter.

'Ik doe je niets,' zegt Layla, en ze brengt haar hoofd omlaag. Ze kan zich goed voorstellen dat een dier bang van haar is. Eigenlijk staan mensen altijd op hun achterpoten, alsof ze willen laten zien hoe gevaarlijk ze zijn. Het lijkt voor dieren net alsof wij hen willen aanvallen, bedenkt Layla, en ze maakt zich nog wat kleiner.

Het werkt: de leeuw komt uit de spleet en gaat op armlengte afstand voor haar zitten.

'Dag,' zegt Layla met een rustige stem. Dit is al de tweede keer deze nacht dat ze in contact komt met een leeuw.

'Zijn er nog meer familieleden daarbinnen?'

De leeuw knijpt haar ogen samen. Als Layla langs haar in de spleet probeert te gluren, schuift ze iets op. Ze wil duidelijk niet dat Layla dichterbij komt.

'Ik doe je niets, hoor.'

De leeuw knippert even met haar ogen en lijkt iets te ontspannen.

Achter Layla klinkt gekraak.

'Zit je hier?'

Verbaasd draait Layla zich om. Ze ziet een lange, donkere gestalte achter zich. Het is een man in een versleten korte broek. De maan schijnt achter zijn hoofd, zodat ze alleen maar de contouren van zijn gezicht ziet. Als hij dichterbij komt, lichten zijn ogen goudgeel op.

'Uh ... ik ben verdwaald,' hakkelt Layla verward.

De man lacht kort, maar dan zegt hij vriendelijk: 'Volgens mij ben je helemaal niet verdwaald. Je hebt juist de snelste route genomen. Zo gauw had ik je nog niet verwacht.'

Layla trekt een frons tussen haar ogen. Ze doet haar best iets te bedenken om te zeggen, maar de man loopt weg.

Hij verwachtte haar, denkt Layla verwonderd.

'Laat de leeuw nog maar even met rust,' zegt de man, en hij wenkt dat ze hem moet volgen. Ze verbaast zich er niet eens over dat de man haar in het Nederlands aanspreekt ...

De leeuwenkus

Even later staat Layla weer voor de houten wal.

'Deze kant op.'

Layla volgt de man over een paadje dat uitkomt achter de wal. In de houten schutting zit een primitief deurtje.

Ze kruipen erdoor en komen in een warme ruimte. Er liggen wat dekens en een paar afgezaagde stammetjes.

'Wooont u hier?' vraagt Layla.

De man negeert haar vraag, maar gebaart dat ze moet gaan zitten.

'Je hebt de leeuw al ontmoet,' zegt hij. 'Je boft dat ze je niet aangevallen heeft.'

Hij gaat tegenover haar zitten. Met open mond staart Layla naar zijn linkerwang, waarop een klein rond litteken zit.

'De leeuwenkus ...' mompelt ze.

De man glimlacht: 'Heeft je moeder dat verteld? Dat is maar een verhaal dat de mensen verzonnen hebben. De werkelijkheid is veel minder spannend.'

'Bent u Kwasi?'

De man knikt en brengt zijn hoofd iets dichterbij, zodat Layla het litteken kan zien. 'Ik ben van mijn fiets gevallen en met mijn hoofd op een paaltje terechtgekomen. Dat was op de hoek van de Bredestraat met de Julianalaan, vlak bij waar jij woont.'

'Maar hoe ... ik dacht ...' Layla kan bijna niet uit haar woorden komen.

'Hoe ik weet waar jij woont?' Kwasi lacht: 'Ik heb daar ook gewoond, voordat jij geboren werd.'

'U bent mijn vader,' zegt Layla.

Kwasi knikt: 'Ja, je moeder heeft me vaak over je verteld.

Ik heb haar de afgelopen jaren een paar keer opgezocht.'

'Waarom heb ik u dan niet ontmoet?' vraagt Layla.

'Susan wilde niet dat wij elkaar zagen. Ik volgde je stiekem als je naar school liep of keek hoe je met vriendinnetjes op straat speelde.'

'Waarom wilde mama niet dat wij elkaar zagen?' vraagt Layla verbaasd.

'Susan was bang dat ik een verkeerde invloed op je zou hebben,' zegt Kwasi. 'Dat ik je verlangden naar Afrika zou aanwakkeren. Snap je?'

Layla schudt haar hoofd. Ze begrijpt er geen sikkepit van.

Kwasi maakt een vuur, zodat het lekker warm wordt.

'Ga maar even liggen,' zegt hij, en hij schuift een kussen naar haar toe waar ze haar hoofd op kan leggen.

'Ik zal je een verhaal vertellen.'

Terwijl Layla lekker ligt, luistert ze naar de zachte, lage stem van haar vader.

'Er was eens een jongen. Hij woonde met zijn ouders in de binnenlanden van Afrika. Het gezin had niet veel geld, maar ze waren gelukkig. Helaas werd de vader van de jongen ernstig ziek. Ze hadden geen geld om medicijnen te kopen en de man stierf. Een jaar later werd de moeder van de jongen door dezelfde ziekte getroffen. Ook zij stierf en de jongen werd naar een kindertehuis gebracht. Na een paar jaar kwamen er blanke mensen om hem te adopteren. Hij

vloog met zijn nieuwe ouders naar Europa en groeide op in een grote stad. De jongen leerde zich aan te passen aan zijn nieuwe leven.

Na de middelbare school ging de jongen biologie studeren. Hij was dol op dieren en wilde zo veel mogelijk over ze weten. In de stad zag hij honden, katten, eenden, duiven en ratten, maar hij wilde meer dieren leren kennen; wildere dieren. In het weekend fietste de jongen daarom vaak langs de weilanden en keek naar de koeien en de schapen, naar de kievieten en de buizerds. Hij hield van alle dieren, maar nog steeds verlangde hij naar grotere, nog wildere dieren. Soms ging hij naar de dierentuin en keek dan naar de olifanten met hun trage, schommelende lijven. Hij dacht eraan hoe het zou zijn om ze vrij over een enorme zandvlakte te zien lopen. Hij bezocht de giraffen en stelde zich voor hoe ze met hun voorpoten wijd uiteen uit de rivier zouden drinken, steeds op hun hoede voor krokodillen. Hij wandelde langs de zebra's en stelde zich voor hoe hun strepen dansten als ze met een kudde op de vlucht sloegen voor een troep hyena's. Maar het langst bleef hij bij de leeuwen staan kijken. Met een zwaar hart zag hij hoe de koning van de dieren verveeld lag te wachten tot het voedertijd was. De leeuw aan zijn zijde lag er al even zwaarmoedig bij. De jongen wilde dat hij de leeuwen mee naar Afrika kon nemen om ze hun vrijheid terug te geven. Hij besefte dat hij van alle dieren het meest van leeuwen hield.

Op een dag, vlak voor zijn afstuderen, was de jongen weer in de dierentuin en keek naar de leeuwen. Naast hem stond een meisje met goudblond haar en groene ogen. Af en toe keek

de jongen opzij en glimlachte naar haar.

Het meisje had een fototoestel bij zich. Toen de leeuwen een stuk vlees kregen, keek ze even door de zoekers, maar ze maakte geen foto's.

'Vind je ze niet mooi?' vroeg de jongen.

Ze haalde haar schouders op: 'Als ik klaar ben met mijn studie wil ik naar Afrika gaan om leeuwen in het wild te fotograferen.'

De jongen en het meisje raakten in gesprek. Zij vertelde dat ze fotografie studeerde en graag dierenfoto's maakte.

Ze gingen samen uit eten en al snel kregen ze een relatie.

Toen ze allebei afgestudeerd waren, kochten ze van hun spaargeld een ticket naar Afrika.

Ze gingen met een terreinwagen op safari. Het meisje maakte prachtige foto's en de jongen bekeek de wilde leeuwen door zijn verrekijker en schreef alles op wat hem belangrijk leek. Hoewel hij nu heel dicht bij ze was, verlangde hij ernaar om nog dichterbij de leeuwen te komen. Niet vanuit een auto, maar écht dichterbij ...

De jongen en het meisje vroegen toestemming om in het reservaat te mogen kamperen. Het mocht. De jongen droeg een wapen bij zich om zich te kunnen verdedigen als ze aangevallen werden. 's Avonds sliepen ze in een tent en maakten ze een vuur om wilde dieren op afstand te houden. Maar nog steeds was de jongen ongelukkig. Hij wilde geen wapen bij zich dragen. Hij wilde niet in een tent slapen, maar onder de blote hemel. Hij wilde geen kleren aan en geen spullen bij zich dragen. Hij wilde zo dicht bij de leeuwen zijn als maar mogelijk was.

Het meisje kon dit niet begrijpen. Dat nam hij haar niet kwalijk. Zij was gewend aan een kop koffie's ochtends, ze wilde gekookt eten, ze wilde zich wassen en op schoenen lopen. De jongen besloot in de wildernis achter te blijven en het meisje vloog alleen terug naar huis.'

Kwasi stopt even en kijkt Layla aan alsof hij wil controleren of ze het verhaal begrepen heeft.

'Maar ze was niet helemaal alleen,' zegt Layla.

Kwasi knikt. 'Ze was zwanger, ze kreeg een kind. En dat ben jij.'

De stem van de wildernis

'Ga even slapen,' zegt Kwasi. 'Als je uitgerust bent, breng ik je terug naar je moeder. Susan zal wel ongerust zijn.'

'Weet mijn moeder dat je hier bent?' vraagt Layla.

Kwasi schudt zijn hoofd. 'Niet precies. Ik leef niet altijd op dezelfde plek in de wildernis. In het regenseizoen woon ik soms een tijdje in de stad. Ik werk aan een boek over het gedrag van leeuwen. Soms ga ik op reis, bijvoorbeeld als ik ergens een lezing ga geven.'

Layla kijkt naar haar vader en probeert zich voor te stellen hoe hij eruitziet in zijn versleten korte broek voor een zaal vol mensen. Het lijkt alsof Kwasi haar gedachten raadt.

'De ene helft van het jaar leef ik hier als een wild dier,' zegt hij. 'Dan drink ik alleen maar water en leef ik van planten, vruchten en vlees. Maar de andere helft van het jaar vlieg ik in nette kleren de wereld over. Dan slaap ik in hotels en eet ik in restaurants.'

Layla glimlacht opgelucht. Haar vader kan zich blijkbaar goed aanpassen.

'Waarom wil mama niet dat wij elkaar zien?' vraagt Layla.

'Ze is bang dat je te veel op me gaat lijken,' zegt Kwasi.

'Wiens idee was het om naar Afrika te gaan? Van jou of van Susan?'

'Ik wilde het graag,' zegt Layla. 'Overal in ons huis hangen foto's van Afrika en van wilde dieren en ik wilde ze in het echt zien. Toen ik gisteren leeuwen zag vanuit de auto, wilde ik graag uitstappen. Het liefst wilde ik ze voelen,

met ze stroeien en bij ze slapen.'

Kwasi glimlacht: 'Dat is precies waar je moeder bang voor is. Je lijkt op mij en ze is bang dat je net als ik in de wildernis wilt wonen.'

'Dat wil ik ook,' zegt Layla.

Kwasi trekt een ernstig gezicht. 'Het is belangrijk dat je naar school gaat. Doe je goed je best?'

Layla knikt.

'En weet je al wat je later wilt worden?'

Layla bloost: 'Dierenarts.'

'Dat is een mooi beroep,' zegt Kwasi. 'Belooft me dat je goed je best blijft doen op school. Als je klaar bent met studeren, kun je mij komen helpen. Veel leeuwen zijn ziek omdat ze gewond zijn geraakt bij een gevecht. Of ze worden ziek door insectenbeten of infecties. Natuurlijk moeten wilde dieren niet tam worden, dus we kunnen ze niet te veel helpen. Maar we moeten wel zorgen dat de wilde dieren niet uitsterven. Hoe meer we van ze weten, hoe beter we ze kunnen beschermen.'

'Ik zal mijn best doen op school,' belooft Layla, 'maar mag ik dan af en toe komen logeren?'

Kwasi lacht en maakt een armgebaar in zijn hol: 'Dat zal niet gaan, want ik heb geen logeerbed.'

Layla grinnikt. 'Ik slaap wel op de grond. En anders vraag ik wel aan de leeuwin of zij een plekje voor me heeft in haar hol tussen de stenen.'

'Laat haar maar met rust,' zegt Kwasi. 'Ik zei het al: het is een wonder dat ze je niet aangevallen heeft. Ze heeft jongen en laat niemand in de buurt van haar drie welpen komen.'

'Ik heb met haar gepraat,' zegt Layla. 'Ik zei gewoon dat ik haar geen kwaad wilde doen. Het leek alsof ze me begreep.'

Kwasi knikt: 'Ik denk dat ze geroken heeft dat je mijn dochter bent. En ze wist natuurlijk dat je zou komen. Dat wisten we allemaal.'

'Hoe dan?' vraagt Layla.

'De stem van de wildernis vertelde het ons,' zegt Kwasi. Layla denkt aan de zachte, lage stem die ze gehoord heeft. Die stem vertelde precies welke kant ze op moest en ook dat iemand op haar wachtte. Toch wist ze niet of de stem bij een man, vrouw of dier hoorde. Het leek op een dof gedreun, zoals muziek in de verte.

'De stem van de wildernis?' vraagt Layla. 'Hoe klinkt die dan?'

'Dat hoeft je niet te vragen, want je hebt hem al gehoord toen je hierheen liep,' zegt Kwasi. 'Het was de stem die je vertelde welke kant je op moest lopen en diezelfde stem vertelde mij dat ik zo moet leven.'

'Kun je ook praten tegen de stem van de wildernis?' vraagt Layla.

Kwasi knikt: 'Dat heb je al gedaan, al die keren dat je in gedachten praatte.'

Layla kijkt naar haar vader. Heeft hij dat dan gehoord?

Ze wil het aan hem vragen, maar dat hoeft al niet meer.

De stem van de wildernis geeft haar het antwoord al. Ja, haar vader kon het horen als ze in gedachten met hem sprak. 'Is dat hoe wilde dieren met elkaar praten?' vraagt Layla.

Kwasi zwijgt, maar Layla weet het antwoord al.

Ze hoort ook dat ze moet gaan slapen om straks fit genoeg te zijn voor de terugtocht. Zodra ze uitgerust is, zal ze teruggaan.

Gehoorzaam aan de stem van de wildernis doet Layla haar ogen dicht en valt in een diepe slaap.

Lid van de leeuwenfamilie

'Kom mee.'

Slaperig doet Layla haar ogen open. Het is nog vroeg, maar Kwasi tikt op haar op de arm en wenkt dat ze mee moet komen naar de rots. Layla's vermoeidheid is op slag verdwenen als ze de leeuw ziet, die op haar zij in het zand ligt. Drie kleine welpjes drinken bij haar. Ze zijn zo groot als een dikke kater, maar je kunt aan hun poten zien dat ze veel groter zullen worden. Hun vacht is zacht en pluizig, alsof het speelgoedbeesten zijn.

'O, wat een schatjes!' roept Layla.

De leeuw kijkt Layla strak aan en ontbloomt even haar tanden.

'Ja, ja,' sust Layla, 'ik kom niet dichterbij.'

Ze gaat iets verder weg op de grond zitten.

'Hier.' Kwasi duwt Layla een banaan en een stuk kokos in haar hand. 'Eet wat. Als de welpen gezoogd zijn, gaan we op pad.'

'Gaan zij mee?' vraagt Layla.

'Een stukje. De leeuw zal ons beschermen zolang we op haar terrein zijn. Het gebied vlak bij het dorp is van een andere leeuwengroep.'

'Kan ik niet wat langer blijven?' smeekt Layla.

Kwasi schudt zijn hoofd: 'Je moeder is vast ongerust. Als je niet snel terugkomt, zullen ze met terreinwagens en vliegtuigjes in het reservaat gaan zoeken.'

De welpjes zijn klaar met drinken en buitelen stoeiend over elkaar heen. De leeuw staat op en schudt haar lijf. Ze loopt naar Layla toe en drukt haar neus tegen haar been. Voorzichtig steekt Layla een hand uit en aait de leeuw zachtjes. De leeuw duwt haar kop wat steviger tegen Layla aan, zodat ze omvalt en op haar rug ligt. Ze stocien een tijdje. Soms bijt de leeuw zachtjes in Layla's arm of been. Maar nooit is Layla bang dat ze doorbijt; het is maar een spellerje. Het is alsof de leeuw laat merken dat Layla nu ook bij haar familie hoort.

Na een tijdje sjokt de leeuw weg, terwijl ze over haar schouder kijkt. De welpjes volgen haar onmiddellijk.

Layla voelt een hand op haar schouder. Ze staat op en samen met Kwasi loopt ze achter de leeuw aan.

'Heeft de leeuw een man?' vraagt Layla.

'Ja,' knikt Kwasi. 'Ik hoor hem vaak brullen. Dan roept hij haar. Maar ze wonen niet samen.'

'Hij laat haar natuurlijk jagen en zelf doet hij niets,' bromt Layla.

Kwasi lacht: 'Dat heeft je moeder zeker verteld? De leeuw krijgt gelukkig hulp van andere leeuwen in dit gebied. Ze helpen elkaar met jagen.'

'Gaan de welpen ook mee op jacht?' vraagt Layla.

'Nee, zij zijn nog te klein. De leeuw laat ze meestal achter op een veilige verstopplek, zoals die spleet in de rotsen.'

'Lopen ze dan niet weg?'

'De welpen kunnen heel ondeugend zijn als hun moeder in de buurt is, maar zonder haar zijn ze rustig. Vreemd genoeg weten ze het altijd precies als hun moeder terugkomt.'

Dan zie ik hun kopjes naar buiten gluren.'
'Hoe weten ze dat dan?'

'Sst! Kwasi legt zijn hand op Layla's schouder om haar tegen te houden.

Vlak voor hen staat de leeuwin doodstil. De welpjes drukken zich tegen haar flanken. Layla ziet en hoort niets vreemds. Kwasi wijst naar een boom aan de zijkant van het pad. Nu ziet Layla het pas. In de holle ruimte tussen twee takken ligt een gifgroene slang. Zijn kop steekt naar voren en een dun, gespleten tongetje glijdt ongeduldig op en neer tussen de lippen.

Behoedzaam doet de leeuwin een paar passen opzij totdat ze buiten het bereik van het dier is. Ook Kwasi en Layla lopen met een wijde boog om de boom heen.

Layla begrijpt nu waarom Kwasi wil dat de leeuwin hen begeleidt. Met haar scherpe oren en ogen ziet ze elk gevaar. De leeuwin beschermt hen. Maar waarom eigenlijk?

'Waarom helpt de leeuwin ons?' vraagt Layla. 'Wil ze ons niet liever opeten?'

'Nee, de mens is geen prooi voor leeuwen. Ze doden alleen een mens als ze bang zijn. Maar het liefst worden ze door mensen met rust gelaten. Ik ken deze leeuwin al heel lang. Ze beschouwt mij als familie en daarom beschermt ze me.' Kwasi lacht kort: 'Soms laat ze haar welpen bij me achter. Ik ben een beetje haar babysitter, zou je kunnen zeggen.'
'En mij beschermt ze zeker omdat ik jouw dochter ben,' zegt Layla.

Kwasi knikt. 'Ja, dat denk ik. De leeuwin hoorde ons met elkaar praten in de taal van de wildernis en toen heeft ze je geroepen. Ze wilde dat je hier kwam, dat je haar leerde

kennen en dat je dit land, dit gebied en de wilde dieren zelf zou zien.'

'Waarom dan?'

Kwasi haalt zijn schouders op: 'Vraag haar dat zelf maar.'

Maar Layla heeft iets anders om over na te denken: 'Is Roy jouw zoon?'

Kwasi knikt: 'Een paar jaar nadat jouw moeder vertrokken was, ben ik getrouwd met een Afrikaanse vrouw. We kregen samen een zoon, maar mijn vrouw stierf bij de bevalling. Haar zuster voedt Roy op en zorgt voor hem. Ik ga af en toe bij hem op bezoek.'

'Mag Roy wel bij jou logeren?' vraagt Layla.

Kwasi schudt zijn hoofd. 'Hij weet niet precies waar ik woon. Misschien vertel ik het hem later, als hij ouder is.'

Ik wil niet dat hij gevaar loopt. Voorlopig is het beter voor hem dat hij bij zijn tante blijft wonen.'

'Heeft de leeuwin hem niet geroepen?'

Kwasi glimlacht zwijgend.

De leeuwenkus

Bij de rivier houdt de leeuwin stil. Ze wacht tot Layla en Kwasi overgestoken zijn en draait zich daarna om. Rustig neemt ze haar welpjes mee terug naar het oerwoud. Layla weet nu al dat ze de leeuwin zal gaan missen.

Kwasi loopt nog een stukje met haar mee totdat ze bij een heuvel komen.

‘Hier keer ik om,’ zegt Kwasi. ‘Het laatste stukje moet je alleen gaan.’

‘Ga je niet mee om mijn moeder gedag te zeggen?’ vraagt Layla.

Kwasi glimlacht: ‘Als Susan weet dat je mij ontmoet hebt, gaat ze nooit meer met je naar Afrika. Je kunt beter tegen niemand zeggen dat je mij gezien hebt.’

‘Ook niet tegen Roy?’

‘Nee, ook niet tegen hem.’

Kwasi geeft Layla een kus op haar wang. Dan draait hij zich om en rent weg.

Layla loopt in de richting van het dorp. Het duurt niet lang voordat ze stemmen hoort.

‘Layla! Layla!’

Over een zandpad nadert de terreinwagen. Hij stopt vlak bij haar, het portier klapt open en Susan rent naar buiten.

‘Layla!’

Zodra ze haar moeder ziet, voelt Layla een brok in haar keel. Het is fijn om weer terug te zijn.

‘Waar was je? Is alles goed met je?’

Layla knikt. Pas als haar moeder over haar wang wrijft, merkt ze dat die nat is.

Susan laat haar handen over Layla's armen glijden en draait haar om. 'Hoe kom je aan al die wondjes? Ben je gebeten?' Zonder na te denken zegt Layla: 'Dat is van de leeuw.' Susan kijkt Layla geschrokken aan: 'Je bent toch niet ... je hebt toch niet ...?'

Snel lacht Layla: 'Natuurlijk niet, ik maakte maar een grapje. Ik heb de hele nacht door de wildernis gelopen om de weg terug te vinden. Ik heb me geschaafd aan takken en ben een paar keer gestruikeld.'

'Ik smeer er straks wat zalf op,' zegt Susan. Ze veegt weer over Layla's linkerwang. 'Je hebt je lelijk gestoten, vooral je wang!'

Terwijl ze samen naar de terreinwagen lopen, schiet Kadir twee keer in de lucht. Layla schrikt ervan.

'Zo weten de dorpelingen dat we je gevonden hebben en dat ze kunnen stoppen met zoeken,' legt Susan uit. 'We zullen vanavond in het dorp een groot feest houden voor iedereen die ons geholpen heeft.'

De terreinwagen hobbelt over de zandweg in de richting van het dorp. Terwijl Susan op de voorbank met Kadir praat, zitten Roy en Layla samen achterin.

'Dad?' vraagt Roy. (Papa?)

Layla twijfelt. Ze heeft Kwasi beloofd niets te zeggen. En misschien luistert haar moeder stiekem mee.

Layla hoort Susan een paar keer lachen om iets wat Kadir zegt. Ze vindt hem leuk, denkt Layla. Als haar moeder verliefd op hem wordt, zullen ze vast vaker naar Afrika gaan,

en misschien kan Layla dan af en toe een nachtje ontsnappen om haar vader te zien.

Roy pakt Layla's hand: 'Your dad is my dad,' zegt hij. (Jouw vader is mijn vader.)

Hoe weet Roy dat? Praat de stem van de wildernis ook tegen hem? Ze knikt: 'Yes.' (Ja.)

'You are my sister,' zegt Roy. (Jij bent mijn zus.)

Hij wijst naar haar wang. Huilt ze soms weer?

Layla wrijft over haar gezicht, maar op haar hand komt alleen een kleine rode veeg.

Flink door elkaar geschud komen ze aan in het dorp.

Overal klinken opgewonden stemmen. De mensen roepen naar elkaar dat Layla terug is.

Ja, denkt ze, ik ben terug. Maar een deel van mij is achtergebleven in de wildernis.

Roy springt uit de terreinwagen. Layla blijft nog even zitten. Ze doet haar ogen dicht en denkt aan de leeuw.

Waarom heb je mij geroepen? vraagt ze. Ze luistert, maar het blijft stil. Misschien komt het antwoord later nog, hoopt Layla.

Als ze haar ogen opent, ziet ze haar moeder een eindje verderop met een paar dorpelingen praten. Kadir staat naast haar met een hand op haar rug.

Layla klimt uit de terreinwagen en gaat naast haar moeder staan.

'Mam, blijven we hier wonen?'

Susan trekt verbaasd een wenkbrauw op: 'Natuurlijk niet, hoe kom je daar nu bij? Jij moet naar school.'

'Maar we komen hier toch wel vaker op vakantie?'

Susan geeft geen antwoord. Haar ogen glijden over Layla's gezicht. 'Wat heb je toch voor rare plek op je wang? Kom, we gaan je wonden verzorgen.'

Layla loopt met Susan naar de grote hut, waarin een hulppost is.

Terwijl haar moeder zelf en verband zoekt, kijkt Layla in de spiegel boven de wastafel. Op haar wang zit een klein rond wondje. Ze weet zeker dat de leeuw haar daar niet gebeten heeft. Het is precies de plek waar Kwasi haar een kus gaf, toen hij haar gedag zei.

Susan draait de kraan open, maakt een doekje nat en dept Layla's gezicht schoon. In de verte klinkt de roep van een troep bavianen. Layla herkent al veel geluiden uit de wildernis. Heel ver weg klinkt het gebrul van een leeuw. Als ze goed luistert, hoort ze zelfs het miauwen van de welpen.

Susan pakt een handdoek en dept Layla's gezicht droog. 'Hoor je dat?' vraagt Layla.

'Die bavianen?' vraagt Susan. 'Ja, die hoor je steeds.'

'Nee, ik bedoel het gebrul van de leeuwen.'

Susan kijkt Layla bezorgd aan: 'Ik hoor helemaal geen leeuwen. Je bent toch niet ziek?'

Susan legt een hand op Layla's voorhoofd.

'Misschien dacht ik het alleen maar,' zegt Layla snel. Ze kijkt in de spiegel. Het donkere plekje op haar wang zit er nog.

Susan draait de dop van een tube en smeert wat zalf op de wondjes op Layla's armen en benen. 'Het lijkt wel of je echt met een leeuw gevochten hebt,' zucht ze. 'Je vader had ook altijd van die kleine bijtwondjes. Maar die plek op je wang

lijkt wel van iets anders. Je hebt toch niet ...?'

Layla glimlacht en voelt aan haar wang.

Je vader heeft je een leeuwenkus gegeven, zegt een zachte, lage stem.

Waarom? vraagt Layla in zichzelf.

Wij wachten op je. Nu weten we dat je ons niet zult vergeten. Ik kom terug, zegt Layla in gedachten. Eens kom ik terug.

